

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.261/2022/7. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Répássy Ádám Csaba ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a dr. Juhász Zoltán ügyvéd (cím) által képviselt alperes neve (cím) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 21.P.21.054/2021/15. számú ítélete ellen a felperes által 17. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek – az általános forgalmi adót is tartalmazó – 381 000 (háromszáznolcvanegyezer) forint perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az alperes 2005. május 27-én kötött adásvételi szerződéssel értékesítette 'vevő neve' vevő (a továbbiakban: vevő) részére a M. külterület, helyrajzi szám1 helyrajzi szám és helyrajzi szám2 helyrajzi szám alatt felvett ingatlanokat. Az adásvételi szerződés alapján az ingatlanügyi hatóság az alperes tulajdonjogának fenntartása mellett történt eladás tényét a vevő javára feljegyezte. A vevő esedékességig a teljes vételárat nem fizette meg, az alperes az adásvételi szerződéstől elállt.

[2] A vevő ivóvíz, szennyvíz, csapadékvíz, gáz, villamos áram és út kiépítése céljából vállalkozási szerződést kötött a gazdasági társaság-vel, amely 2008. június 10-én megrendelőként kötött építési szerződést a felperessel a M., helyrajzi szám3 helyrajzi szám alatti területen épülő lakópark közművesítésére 56 030 000 forint + áfa vállalkozói díj mellett. A felperes teljesítési igazolások alapján állított ki két részszámlát összesen 40 000 000 forint + áfa összegben, melyek alapján a gazdasági társaság a felperes részére vállalkozói díjat nem fizetett.

[3] A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság a 23.P.22.593/2009. szám alatti perben a vevő tulajdonjog megállapítása iránti keresetét elutasította. Az ezt követően, 2010. március 21. napján kelt engedményezési szerződésben a felperes az alperes javára engedményezte a gazdasági társaság-vel szemben a 2008. június 10-én megkötött vállalkozási szerződés alapján őt megillető 40 000 000 forint lejárt, valamint további, az engedményezési szerződés aláírásáig át nem vett, elvégzett munkából származó 16 030 000 forint összegű követelését. Az engedményezési szerződés 2. pontja szerint az engedményező felperes a gazdasági társaság-vel szemben fennálló követelése összegét a „szerződés rendelkezéseiben meghatározott feltételek szerint” ruházta át az engedményes alperesre azzal, hogy a „szerződő felek tudomásul veszik, hogy a jelen szerződés, az engedményezés ezen feltétele bekövetkeztével lép hatályba”. A szerződés 3.2. pontja értelmében az alperes az engedményezett összeg ellenértékeként a tulajdonában lévő és a szerződés 3.3.1.pontjában felsorolt 9 beépítetlen terület megnevezésű ingatlanon 40 000 000 forint + 16 030 000 forint tőke erejéig jelzálogjogot alapít a vevő javára feljegyzett adásvétel tényének törlését követően, haladéktalanul.

[4] A szerződés 4. pontjában azt rögzítették, hogy az engedményezésről szóló szerződés hatályba lép azzal egyidejűleg is, amennyiben a jelzálogjog alapítására vonatkozó

alperesi kötelezettségvállalás bekövetkezéséig az eredeti kötelezett, azaz a gazdasági társaság vagy helyette a vevő a fizetési kötelezettségét teljesíti az engedményező felperesnek. Amennyiben az eredeti kötelezett vagy a vevő fizetési kötelezettségét részben teljesíti, akkor az engedményezés kizárólag a teljesített összeggel azonos összeg erejéig hatályosul. Az alperes vállalta továbbá, hogy a tulajdonában lévő, biztosítékul felajánlott ingatlanok értékesítéséből befolyó vételár 40 %-át az engedményezett követelések ellenértékének teljesítésére fordítja. Rögzítették továbbá, hogy az eredeti kötelezett teljesítésének hiányában az alperes a teljes tartozás tőkeösszegének megfelelő értékben alapít zálogjogot az ingatlanokon. A visszterhes engedményezési szerződés az engedményezés ellenértékét összegszerűen nem határozta meg, az ellenérték teljesítésének feltételeit, határidejét nem tartalmazta.

[5] Az alperes, a vevő, illetőleg a gazdasági társaság által 2010. június 29. napján kötött szerződésben az alperes tájékoztatta a feleket, hogy a gazdasági társaság és a felperes közötti vállalkozási szerződésből eredő, a kivitelezőt illető követelést az engedményezéssel megszerezte; majd a teljes körű egyezsége tekintettel lemondott az engedményezési szerződésekből eredő minden, a gazdasági társaság-vel szemben fennálló követeléséről.

[6] A peres felek 2011. február 9. napján jelzálogszerződést kötöttek, amelyben a közöttük létrejött engedményezési szerződésből eredő alperesi tartozás megfizetésének biztosítására 56 030 000 forint erejéig az engedményezési szerződésben is megjelölt 9 ingatlanra jelzálogjogot kívántak alapítani a felperes javára. A szerződésben az alperes vállalta, hogy a jelzálogjogot a vevő javára feljegyzett adásvétel tényének törlését követően haladéktalanul bejegyezteti az ingatlan-nyilvántartásba. A szerződésben akként rendelkeztek, hogy amennyiben az alperes 2012. május 20-ig nem fizeti meg a tartozását, úgy a felperes a biztosítékul lekötött ingatlanokból kereshet kielégítést. A szerződés 5. pontja szerint az alperes a felperes előzetes hozzájárulása nélkül az ingatlanokat nem idegeníthette el és nem terhelhette meg. A jelzálogjogot az ingatlan-nyilvántartásba nem jegyezték be.

[7] Az alperes a 2015. február 15. napján kelt adásvételi szerződéssel – egyéb ingatlanok mellett – a jelzálogjog szerződésben meghatározott 9 ingatlant is értékesítette 7 000 000 forint vételár ellenében. A szerződés rögzítette, hogy az ingatlanokat a vevő javára feljegyzett tulajdonjog fenntartással való elidegenítés terheli, amelynek törlését az alperes vállalta. Az adásvételi szerződés alapján a vevő tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték, az alperes a jelzálogjoggal érintett 9 ingatlanra eső vételár 40 %-ának megfelelő 1 800 000 forintot a felperesnek 2015. február 16. napján megfizetett.

[8] A felperes keresetében 54 230 000 forint tőke és ezen összeg után 2015. február 15. napjától a kifizetés napjáig számított törvényes mértékű kamat, valamint perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Jogi érvelése szerint a felek közötti engedményezési és jelzálogszerződésben foglaltak a jelzálogjog ingatlan-nyilvántartási bejegyzése nélkül is kötik a feleket. A felek szerződési akarata arra irányult, hogy az alperes átvállalja a gazdasági társaság tartozását és annak megtérülését a jelzáloggal terhelt ingatlanokkal biztosítsa. Az alperes ezen szerződést megszegve, a felperes előzetes hozzájárulása nélkül értékesítette az ingatlanokat, amellyel a szerződésszerű teljesítés lehetetlenült, ezért a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 312. § (2) bekezdése alapján a felperes kártérítést követelhet. A jogviszonyra ezen utaló szabályra tekintettel az 1959. évi Ptk. 318. § (1), 339. § (1) és 335. § (1)-(2) bekezdése irányadó.

[9] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy az engedményezési szerződés nem jött létre: a vállalkozói díj nem vált esedékessé, nem volt engedményezhető jogosultság; továbbá a felek lényeges kérdésekben, így az engedményezés ellenértékében nem állapodtak meg. A jelzálogjog járulékos jellegéből adódóan osztja az engedményezési

szerződés sorsát. Amennyiben a bíróság a szerződések létrejöttét állapítaná meg, azok színleltnek minősülnek és az 1959. évi Ptk. 207. § (6) bekezdése szerint semmisék. Hivatkozott továbbá arra, hogy a felperes követelése elévült, a perbe vitt igény a jelzálogszerződésbe foglalt kielégítési jog megnyíltához köthető (2012. május 20. napja), az 1959. évi Ptk. 324. § (1)-(2) bekezdése alapján a felperes követelését ezen időponttól számított 5 éven belül érvényesíthette volna. Állította továbbá, hogy az 1 800 000 forint megfizetésével szerződéses kötelezettségének eleget tett. A felperes a jelzálogjogot alapító szerződés lehetetlenülésére csak akkor hivatkozhatna alappal, ha a jelzálogjogot bejegyzik az ingatlan-nyilvántartásba. Kifejtette továbbá, hogy a kártérítési felelősség az 1959. évi Ptk. 339. §-ában meghatározott feltételei nem állnak fenn: nem tanúsított jogellenes magatartást, a felperest nem érte kár, és a felperes esetleges kárát nem az alperes, hanem a gazdasági társaság okozta.

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest az alperes javára 1 826 900 forint perköltség megfizetésére.

[11] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 266. § (1) bekezdése alapján rögzítette, hogy az engedményezést követően sem a gazdasági társaság, sem a vevő nem teljesített a felperesnek; a jelzálogjogot alapító szerződés alapján a jelzálogjogot az ingatlan-nyilvántartásba nem jegyezték be, a biztosítékként felsorolt ingatlanokat az alperes a felperes hozzájárulása és értesítése nélkül értékesítette és 1 800 000 forintot a felperesnek megfizetett.

[12] Kifejtette, hogy az engedményezési szerződés egyértelműen azonosítja a szerződést kötő feleket, egyértelműen meghatározza az engedményezett követelés alapjául szolgáló jogviszonyt, az 1.2. és 1.3. pont tartalmazza az engedményezett követelést. A szerződés 2. pontja tartalmazza követelésének engedményesre való átruházását; a 3.2. és 4. pontja pedig rögzíti az engedményezés ellenértékét is. Az engedményezés ellenértékét, annak teljesítési határidejét a felek 2011. február 9. napján kelt jelzálogszerződése tette egyértelművé, amikor rögzítette, hogy a felperes az engedményezett 40 000 000 + 16 030 000 forint erejéig vált jogosulttá; aki az alperesi teljesítés hiányában 2012. május 20. napját követően jogosult a megjelölt ingatlanokból kielégítést keresni.

[13] A bizonyítékok Pp. 279. § szerinti mérlegelése alapján, különös tekintettel tanú1 és tanú2 tanúvallomására, arra a meggyőződésre jutott, hogy a teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt szerződési nyilatkozatokkal szemben nem állapítható meg a felek egymástól és leírtaktól eltérő szerződési akarata. A bizonyítékok értékelése során jelentőséget tulajdonított annak is, hogy alperes a 2010. június 29. napján aláírt szerződésben rendelkezett a követelésről. Az 1959. évi Ptk. 205. § (1)-(2) bekezdései alapján az engedményezési szerződés létrejöttét állapította meg.

[14] A teljesítési igazolásokra tekintettel alaptalannak tekintette az alperes azon hivatkozását is, hogy a felperesnek nem volt olyan jogosultsága, amelyet az 1959. évi Ptk. 397. § (1) bekezdése és 277. § (1) bekezdése alapján engedményezhetett.

[15] A lefolytatott bizonyítás alapján nem találta megállapíthatónak, hogy akár az alperes, de különösen a felperes az alperesi állítás szerinti tartalommal színlelte volna az engedményezésre vonatkozó szerződési nyilatkozatát. Az alperes azt sem bizonyította, hogy a jelzálogszerződést 2010-ben azért írta alá, mert a felperes ehhez kötötte az építési munkák befejezését, arra pedig nem is hivatkozott, hogy a szerződést a pert megelőzően megtámadta volna. Erre tekintettel nem találta megállapíthatónak az engedményezési szerződés semmisségét sem.

[16] Kifejtette, hogy mivel a jelzálogjogot az ingatlan-nyilvántartásba nem jegyezték be, az nem vált dologi hatályúvá, az alperes a jelzálogszerződés megszegése nélkül értékesítette az engedményezési szerződésben is biztosítékként felsorolt ingatlanokat.

[17] Alaposnak találta ugyanakkor az alperes elévülési kifogását. E körben rögzítette, hogy a jelzálogszerződés 3. pontja szerint az engedményezési szerződés alapján az alperest terhelő fizetési kötelezettség 2012. május 20. napján lejárt, a felperes kielégítés joga ezen időpontban nyílt meg. A felperes az 1959. évi Ptk. 324. § (1) bekezdése szerint követelését ezen időponttól számított öt éven belül érvényesíthette, keresetét azonban csak 2020. február 23. napján terjesztette elő, a követelés ezt megelőzően elévült, ezért a keresetet az 1959. évi Ptk. 325. § (1) bekezdése alapján el kellett utasítani.

[18] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával kérte kötelezni az alperest 54 230 000 forint és ezen összeg után 2015. február 25. napjától számított késedelmi kamata, valamint mindkét fokú perköltsége megfizetésére. Jogi érvelése szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg követelésének elévülését, figyelemmel arra, hogy nem a szerződések teljesítése iránt indított pert, hanem a teljesítés lehetetlenné válásának jogkövetkezményeként, az 1959. évi Ptk. 312. § (2) bekezdésén alapuló kártérítési igényt érvényesített. Az alperes a jelzálogszerződést megszegve, a felperes hozzájárulása nélkül értékesítette az ingatlanokat; a szerződéses kötelezettség fennállását nem érintette, hogy az ingatlan-nyilvántartásba a jelzálogjogokat nem jegyezték be. A szerződés ugyan nem határozta meg azon időpontot, ameddig az alperes az ingatlanokat a felperes hozzájárulása nélkül nem idegeníthette el, azonban az ingatlanok értékesítésének időpontjában ezen kötelezettség még mindenképp fennállt, mivel az engedményezési szerződés alapján a felperest illető követelés elévülése ekkor még nem következett be. Érvelése szerint az ingatlanok elidegenítése az 1959. évi Ptk. 117. § (3) bekezdése, illetve a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 5:38. § (2) bekezdése szerint nem az adásvételi szerződés megkötésének időpontjában, hanem a tulajdonosváltás ingatlan-nyilvántartási bejegyzésével, azaz 2015. február 24. napján következett be, mely időponthoz képest keresetét elévülési időn belül terjesztette elő.

[19] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségében való marasztalását kérte. Fenntartotta az érdemi ellenkérelmében foglaltakat és kiemelte, hogy a felperes követelésének esedékessé válása a zálogszerződésben meghatározott kielégítési jog megnyílásához köthető. A zálogjog járulékos jellegéből adódóan az elévült követelés kielégítésére a felperes a jelzálogjoga alapján sem tarthat igényt; a felperesi igény, mint a mellékkötelezettségből eredő igény is elévült a főkötelezettség elévülésével.

[20] A felperes a Pp. 376. § (4) bekezdése alapján előterjesztett észrevételében a fellebbezésben foglaltakat az ellenkérelem ismeretében is fenntartotta; kiemelve, hogy a perben érvényesített kártérítési igénye a biztosítékkul szolgáló ingatlanok értékesítésével keletkezett.

[21] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el és azt megalapozatlannak találta.

[22] A felperes fellebbezésében hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást részben hiányosan állapította meg, azonban nem jelölte meg, hogy ezen hiány miben mutatkozik. A tényállást a bíróság az adott ügy eldöntéséhez szükséges mértékben, azaz a releváns tényekre szorítkozva köteles megállapítani; a fellebbezésben foglaltakkal ellentétben az elsőfokú bíróság ítélete megfelel ezen követelménynek. Az elsőfokú bíróság döntése érdemben is helytálló, azonban annak indokait az ítéltábla csak részben osztotta.

[23] A felperes keresetét az elsőfokú eljárásban is mindvégig az 1959. évi Ptk. 312. § (2) bekezdésére alapította, állítva, hogy az alperes magatartása folytán a felek közötti engedményezési szerződés teljesítése lehetetlenné vált. Az alperesnek felróható lehetetlenülésre alapítottan élt kártérítési igénnyel, mely jogállítás a Pp. 342. § (3) bekezdésére figyelemmel kötötte a bíróságot. A teljesítés lehetetlenné válása akkor állapítható meg, ha a szerződés megkötését követően bekövetkezett változás miatt a szolgáltatás teljesítése jogi, érdekbeli vagy fizikai akadályba ütközik. Amennyiben a lehetetlenülés a kötelezettnek felróható okból következik be, úgy az 1959. évi Ptk. 312. § (2) bekezdése alapján köteles megtéríteni a jogosult teljesítés elmaradásából eredő kárát.

[24] A felek két szerződést kötöttek: egy engedményezési szerződést és annak biztosítására egy jelzálogszerződést. Ez utóbbi alapján a felperes kötelmi igénnyel bírt arra, hogy a jelzálogjogot az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezzék a vevő javára bejegyzett tulajdonjog fenntartása melletti adásvétel tényének törlését követően (szerződés 1. pont), így dologi hatályú jelzálogjogot szerezzen, amely alapján a jelzálogjoggal terhelt ingatlanokból az alperes teljesítésének elmaradása esetén kielégítést kereshet. Az alperes ezen felperesi kötelmi igény elévülési idején belül, a felperes hozzájárulása nélkül értékesítette az ingatlanokat; amely elsődlegesen a jelzálogszerződés megszegése vagy lehetetlenülése körében lenne értékelendő. A perben a később kifejtettekre tekintettel azonban nem volt annak jelentősége, hogy a jelzálogszerződés a felek között egyáltalán hatályba lépett-e, mint ahogy annak sem, hogy a szerződésben kikötött jelzálogjog ingatlan-nyilvántartási bejegyzés hiányában nem vált dologi hatályúvá.

[25] A felperes keresetében ugyanis nem a jelzálogszerződés, hanem a felek közötti engedményezési szerződés teljesítésének lehetetlenné válását állította, az engedményezési szerződés felróható lehetetlenülésére alapítottan érvényesített kártérítési igényt. Az ítéltábla a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján felülbírálati jogkörét a fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem korlátai között gyakorolta. A fellebbezés nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének azon megállapítását, amely szerint a felek között az engedményezési szerződés 56 030 000 forint ellenérték kikötése mellett jött létre, melyet az alperes 2012. május 20. napjáig volt köteles megfizetni, a fizetés elmaradása esetén a felperes a jelzálogjoggal terhelt ingatlanokból elégíthette volna ki a követelését.

[26] Az elsőfokú ítélet nem állapította meg tényállásként, de a felperes előadásából sem következik, hogy a felek szerződése alapján az alperest pénzbeli fizetési kötelezettség ne terhelte volna, az engedményezés ellenértékét kizárólag a jelzálogjoggal terhelni kívánt ingatlanok értékesítéséből kellett volna teljesíteni. A felperesi képviselő nyilatkozata szerint a szerződések arra irányultak, hogy az alperes átvállalja a gazdasági társaság tartozását; az alperest több alkalommal arra hívta fel, hogy fizesse meg ezen összeget (21.P.21.054/2021/3. sorszám alatti jegyzőkönyv 4. oldal). tanú2 tanúvallomása szerint is a szerződések megkötésekor arról volt szó, hogy az alperes átvállalná a gazdasági társaság tartozását, a telkek a felperes követelésének biztosítékaul szolgáltak (21.P.21.054/2021/4. sorszám alatti jegyzőkönyv 12. oldal). Az alperes fedezetként utalt az ingatlanokra; a képviseletében eljáró tanú is akként nyilatkozott, hogy a felperes pénzhez akart jutni, nem az ingatlanokhoz. Az elsőfokú bíróság ezek és az egyéb bizonyítékok Pp. 279. § (1) bekezdése szerinti, okszerű és logikai hibától mentes, fellebbezéssel nem támadott mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy az engedményezési szerződés szerint az alperes az engedményezés ellenértékét tartozott elsődlegesen teljesíteni, a jelzálog biztosítékként szolgált: arra az esetre tette lehetővé, hogy a felperes ezen ingatlanokból kielégítést kereshessen, ha az alperes fizetési kötelezettségének 2012. május 20. napjáig nem tesz eleget.

[27] Az engedményezési szerződésben kikötött alperesi ellenszolgáltatás tehát meghatározott összeg megfizetésére irányult. Tekintettel arra, hogy a pénz abszolút

helyettesíthető dolog, a pénztartozás teljesítése sem fizikai, sem gazdasági okból nem válhat lehetetlenné (Kúria Gf.I.31.670/1999/7.). Az alperesi érdekbeli lehetetlenülés szintén nem merülhetett fel, hiszen az alperes az engedményezéssel átruházott követeléssel már rendelkezett; a szerződés jogi lehetetlenülése sem állapítható meg. Mivel az engedményezési szerződés lehetetlenülése a fentiek szerint nem következett be, a felperesnek ilyen jogcímen kártérítési követelése sem lehet. A keresetet tehát a jogállásból kötöttségből következően nem az elévülés okán – amely az 1959. évi Ptk. 324. § (1) bekezdés szerint csak fennálló követelés esetén merülhetne fel (EBH2006.1531.) –, hanem a követelés keletkezésének hiányában kellett elutasítani.

[28] Az ítéltábla a fellebbezésre tekintettel szükségesnek találja ugyanakkor rögzíteni, hogy amennyiben a szerződés lehetetlenülése megállapítható lenne, ekként a felperesnek lenne kártérítési igénye, úgy az még a kereset előterjesztése előtt valóban elévült volna a következők szerint.

[29] A lehetetlenülés miatt érvényesíthető kárigény jogi megítélése töretlen a magyar magánjogban, ezen kártérítési igényt már korábbi magánjogunk is csupán a szerződéses kötelelem folytatásának tekintette. Lehetetlenülés esetén ugyanis a szerződés teljesítése kizárt, amennyiben a lehetetlenülésért a kötelezett felelős, a szerződésből származó szolgáltatás helyett kártérítésre válik kötelessé. A kártérítés ez esetben tehát mintegy másodlagos módoszata a teljesítésnek, a szerződéses kötelelem lényegében tárgyat cserél. (Grosschmid Béni: Fejezetek kötelmi jogunk köréből. Második kötet. Grill, Budapest, 1932. 214. és 222-223. oldal.) A lehetetlenülést ekként csupán átfordító klauzulának kell tekinteni, ami azt jelenti, hogy a kártérítési kötelelem az eredeti kötelmi jogviszony helyébe lép (Tóth Lajos: Magyar magánjog. Kötelmi jog. MTA, Budapest, 1938, 229. oldal). A hatályos jogunkban lehetetlenülésen alapuló kártérítés jogi alapját továbbra is a szerződésből meríti, a kártérítés terjedelme a szerződéses jogviszony alapján ítélandó meg (Leszkoven László: Szerződésszegés a polgári jogban. 243. oldal). Azzal, hogy a kötelelem kártérítésbe fordul, annak alapja nem változik, ezen kárkötelelem nem új kötelmi jogviszony; ezért az elévülés kezdő időpontja nem a kártérítésbe fordulás ideje, hanem a szerződéses kötelelem lejárat, jelen esetben az engedményezés ellenértékének esedékessége. A jelzálogszerződés megszegése pedig az 1959. évi Ptk. 327. § (1) bekezdése alapján az elévülési idő megszakítására nem alkalmas (Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.21.569/2014/4.). Az elsőfokú bíróság ennek megfelelően helytállóan foglalt állást az elévülés kezdő időpontjáról.

[30] Az ítéltábla mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét, részben eltérő jogi indokok alapján, a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[31] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint ezért saját másodfokú eljárással felmerült költségeinek viselése mellett köteles megtéríteni az alperes fellebbezéssel felmerült költségeit is. Az ítéltábla az alperes költségeként a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és (5) bekezdése szerint megállapítható ügyvédi munkadíj 3. § (6) bekezdése szerinti mérsékelt összegének megfizetésére kötelezte a felperest. Az ügyvédi munkadíj megállapítása során figyelemmel volt arra, hogy az alperes hatályosan csupán rövid fellebbezési ellenkérelmet szerkesztett, melyben korábbi jogi álláspontját foglalta össze. Az elvégzett tevékenységgel – a per tárgyának értékére is figyelemmel – 300 000 forint ügyvédi munkadíjat talált arányosnak, azonban mivel a Pf.6. alatti bejelentés szerint az alperesi jogi képviselő immár áfa körbe tartozik, a rendelet 4/A. § alapján ezen összeg után általános forgalmi adó megfizetésére is kötelezte a felperest.

Debrecen, 2022. október 20.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. bíró